

Nr 310.

Av herr **Samuelsson m. fl.**, om avslag å *Kungl. Maj:ts proposition, nr 145, angående ersättningsbyggnad för flottan.*

Den kommunistiska riksdagsgruppen har vid tidigare tillfällen utförligt redogjort för socialismens principiella ståndpunkt till det kapitalistiska samhällets militarism. Redan den första Internationalen intog i denna fråga en otvetydigt klar ställning. Andra Internationalens kongress i Zürich 1893 säger: "Arbetarnas representanter i parlamentet är förpliktade att rösta mot varje krigsbudget och träda fram för allmän avväpning." Kongressen i Paris 1900 säger ännu bestämdare: "de socialistiska representanterna i *alla* parlament är förpliktade att obetingat rösta emot varje utgift till militarismen, marinen eller till koloniexpeditionerna". Denna ståndpunkt bekräftas och understrykes ytterligare å kongresserna i Stuttgart 1907, i Köpenhamn 1910 och i Basel 1912. Och inför hotet av den då rådande krigsfaran, inför det pågående Balkankriget betonar andra Internationalen arbetareklassens skyldighet till revolutionär kamp, om de kapitalistiska ländernas regeringar skulle börja krig. Kongressen säger: "Regeringarna må icke förgäta att det tysk-franska kriget hade utbrottet till Kommunen som resultat, att det rysk-japanska kriget har satt de revolutionära krafterna hos det ryska folket i rörelse... Proletärerna känna det som en förbrytelse att skjuta på varandra till fördel för kapitalisternas profit, dynastiernas äregirighet eller till hemliga diplomatiska fördrags högre ära."

I kommentarerna till denna resolution säger Jaurès: "Vi drager icke i krig mot våra bröder. Vi skall icke skjuta på dem. Om det kommer till sammanstötning, då börjar kriget på den andra fronten, då kommer revolutionen." Och Viktor Adler säger i sina kommentarer till samma resolution: "Den stunden nalkas, då proletariatet skall använda hämndens vapen i sin hand; proletariatet skall träda fram med en anklagelseskraft och den stunden skall komma när arbetarklassen också skall ha svärd i sin hand, med vars hjälp den skall verkställa sin dom".

Detta är det språk, som den internationella socialismen, arbetarklassen, talade vid denna tidpunkt. Förgäves söker man i dessa uttalanden efter några solidaritetsuttalanden med det kapitalistiska "fosterlandet". Man finner ingen arbetarrepresentant, som förklarar sig skola vara "redo" att kämpa för

sitt lands kapitalistiska intressen mot arbetareklassen i andra land. Förgäves söker man efter ett erkännande av kriget, vore det så "försvarskriget". Internationalen gav besked om hur arbetarna och deras representanter skulle kämpa mot kriget och hur man skulle handla om kriget bröt ut. Internationalen förklarade bestämt: man måste rösta mot militäranslagen och krigskrediten, man måste mobilisera massorna till kamp samt förbereda borgarkriget; den påvisade att militarismen i det kapitalistiska samhället är ett vapen mot arbetareklassen och dess intressen samt att kriget är en oundviklig följd av den kapitalistiska samhällsordningen.

Allt detta har socialdemokratien visserligen nu förgätit och tagit avstånd från. År 1914 svek den alla dessa klara löften och principer. Och sedan dess har den fullföljt i alla land en principiell och praktisk borgerlig politik i denna fråga liksom i alla andra. Den är nu lika "försvarsvänlig" som de borgerliga partierna, d. v. s. den har övergått på de borgerligas linje i militärfrågan.

Vi kommunisterna stå kvar på den gamla socialistiska ståndpunkten. Vi slå vakt om internationalens uttalande och i enlighet med dess beslut träda vi upp mot alla anslag till det kapitalistiska Sveriges militarism. Vi manar Sveriges arbetare till skärpt uppmärksamhet och till oförsonligare kamp än någonsin mot den svenska finansens militär och militaristiska planer. Runt landet har i dessa sista månader och på initiativ av vårt parti omkring 200 möten hållits. Massor av arbetare har deltagit i dessa möten. Socialdemokratiska riksdagsmän och ledare har där uppträtt och sökt försvara sin ståndpunkt men misslyckats. Så gott som enhälligt har deltagarna anslutit sig till den ståndpunkt, som det kommunistiska partiet intagit. Sveriges arbetare är mot militarismen och är också beredda att kämpa mot densamma. Detta är för oss ett ytterligare starkt argument att i detta nu med ännu större skärpa än tidigare förfäktat vår förutvarande ståndpunkt i militärfrågan.

Därtill kommer den hotande fara, som Sveriges medlemsskap i Nationernas förbund utgör. Denna organisation är ingenting annat än en de kapitalistiska förbrytarnas och bankirernas intresseorganisation. Den är ett verktyg för de ledande imperialistiska ententeländernas intressen. Just nu framträder denna organisations krigsplaner mer klara och hotande än någonsin. Endast en medveten bedragare eller en högst enfaldig person kan påstå att NF är en fredsorganisation. Dess krigsplaner riktar sig främst mot de för sin nationella självständighet kämpande kolonialfolken samt mot arbetarrepubliken Sovjet-Unionen. Från vårt håll har motion väckts om Sveriges utträde ur NF, men denna motion har av riksdagen avslagits. Genom vårt medlemsskap i NF har nödvändigheten av skärpt kamp mot militarismen i Sverige blivit än mer aktuell. Detta är alltså även ett dagens levande motiv för vår ståndpunkt i denna fråga.

Till sist vill vi i vår motivering inte neka oss att citera en bemärkt svensk socialdemokrat Ivar Vennerströms broschyr från 1917. Han skriver då som medlem av den socialdemokratiska vänstern, vilken han även i dag på folk-

möten säger sig tillhöra: "Det socialdemokratiska vänsterpartiets representanter ha talat och röstat emot den ordinarie militärbudgeten, mot mobiliseringen och mot alla nya militära krav. Den socialdemokratiska högern har röstat för den ordinarie militärbudgeten, för 63 milj. kr. till mobilisering och för avsevärda nya militäranslag. Den socialdemokratiska vänstergruppen har motionerat om principiellt avrustningsbeslut. Högersocialisterna ha vid sidan av högern och liberalerna röstat nej. *Den socialdemokratiska högern ställer sig på samma militära plattform som de borgerliga partierna. I militärfrågan finnes mellan de tre partierna ingen principiell skillnad.* Blott det socialdemokratiska vänsterpartiet går till oförsonlig kamp emot militärväsendet, höjande parollen: *icke en man, icke ett öre till militarismen!*"

Detta herr Vennerströms uttalande skriver vi kommunister i dag under. Vad han skriver om den principiella skillnaden gäller visserligen i dag även honom själv. Men hans slutparoll: icke en man, icke ett öre till militarismen, den ropar vi i dag i hela den svenska arbetareklassens namn ut här inför riksdagens andra kammare.

Utgående från dessa synpunkter kan vi ej vara med om att bevilja några som helst anslag till militära ändamål, och få vi i anledning härav föreslå riksdagen att besluta,

att Kungl. Maj:ts proposition, nr 145, angående ersättningsbyggnad till flottan må av riksdagen avslås.

Stockholm den 8 mars 1927.

Rob. Samuelsson.

Aug. Spångberg.

Viktor Herou.

J. P. Dahlén.
